

[Aksel Jensen.]  
ning til at gaa ind i en længere Drøftelse, vende tilbage til Fortidens Strid eller gaa ind i en længere Diskussion om Fortid og Nutid. Det mest formaalstjenlige er, at der snarest muligt bliver Adgang til gennem et Udvalg at prøve Lovforslaget, saaledes at vi i fælles Interesse, i Følelsen af det fælles Ansvar gennem en rolig og saglig Forhandling kan opnaa et Resultat, der tilsigter det mindst mulige Tab for Statskassen, tilsigter, at vi paa den nuværende Landmandsbanks Grund rejser en ny og solid Bank til Støtte for dansk Erhvervsliv.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag til en velvillig Behandling i et kommende Udvalg.

**Stauning:** Jeg tør ikke paa Forhaand love at gøre det lige saa kort som Venstres ærede Ordfører (Aksel Jensen). Jeg maa straks sige, at det forbavtede mig, at Venstres ærede Ordfører kunde mene og sige, at der her forelaa et godt Forhandlingsgrundlag, ja, endog, at han havde opdaget en klar Linie i dette Forhandlingsgrundlag. Jeg har opdaget en hel Mængde forskellige Linier og Uklarhed over det hele og det slettest mulige Grundlag at forhandle paa. Det foreliggende Lovforslag har jo været kendt af Partierne nu i adskillige Dage, idet det allerede den 10. Februar blev forelagt til Partiernes Efterretning i det saakaldte Landmandsbankudvalg. Det er en Selvfølge, at det straks maatte vække almindelig Forbavelse, fordi det syntes at være Vidnesbyrd om en sørgelig Mangel paa Ansvarsfølelse hos dem, der i Øjeblikket har Ansvaret her i Landet, thi ved dette Lovforslag gives der Landmandsbanken, et af vore største Pengeinstitutter, en Dødsdom; den stilles til Auktion eller dømmes til Likvidation, hvad man nu vil kalde det, gives kort sagt til Pris for dem, der har Lyst til at søge Fordel ved denne Prisgivelse — men dermed prisgives i Virkeligheden ogsaa Statens Interesser, fordi denne Fremgangsmaade maa føre til ganske uoverskuelige Tab for Staten. Det er denne Opfattelse, jeg gerne vil søge at belyse lidt nærmere.

Hvad angaar Lovforslaget og dets Muligheder for at samle, har mit Parti jo allerede straks efter den 10. Februar sagt sin Mening, sagt, hvad der forekommer os at være det rigtige, nemlig at det Ministerium, der handler paa en saadan Maade i denne alvorlige Sag, ikke er egnet til at lede Løsningen af noget saa alvorligt som Genoprettelsen af Landmandsbanken og Formind-

skelse eller Indskrænkning til det mindst mulige af de Tab, som Staten i sin Tid har faaet Pligt til at bære. Det viste sig da ogsaa, at der var en saa almindelig og enstemmig Fordømmelse af dette Lovforslag og denne Fremgangsmaade, at Ministeriet heraf burde have set, at nogen Tillid til, at Forhandlinger paa dette Grundlag kunde føre til noget Resultat, ikke herskede. Derfor synes jeg — hvis jeg maa sige det straks —, at dette Lovforslag ikke burde have været fremsat, og at Ministeriet burde have erkendt, at det er ude af Stand til at foreslaa en Løsning, der kan skabe Tillid. Nu er dette imidlertid ikke sket, og det er vel i og for sig rimeligt, at det ikke er sket, thi det konservative Parti skyndte sig frem og erklærede, at vel var det sagligt imod dette Lovforslag, men desuagtet vilde det værne og beskytte Ministeriet, og det radikale Partis Formand troppede op ved Siden af og gav en lignende Erklæring. Dermed har det konservative Parti for sin Del paa ny bekræftet, at saglige Hensyn ikke gælder paa det Sted, der gælder kun Frygten for Valg, Frygten for Folkedommen over den reaktionære Politik, som det konservative Parti har Medansvaret for. Denne Frygt er altsaa nu saa stærk, at de største Statsinteresser tilsidesættes for at værne om denne antisocialistiske, arbejderfjendtlige Sammenrotning, som man kalder det borgerlige Samarbejde.

Saaledes bedømmer jeg altsaa de faktiske Forhold, og derfor kan jeg særdeles vel foreløbig give Afkald paa at beskæftige mig mere med disse og med den politiske Side af Sagen — Sagen i sig selv giver ogsaa al Anledning til saglige Betragtninger —, og jeg kan gøre det saa meget mere, som vi i mit Parti erkender den Skade, der hver Dag forvoldes, naar Sagen ligger hen paa den uforsvarlige Maade, hvorpaa den har hængeliggende i lange Tider. Da denne Sag skulde frem til Løsning, burde det være sket efter forudgaaende saglige Drøftelser med Partierne, saaledes at Muligheden for en hurtig Ordning kunde have været tilvejebragt. Men i Stedet for en saadan saglig forsvarlig Fremgangsmaade har Regeringen instrueret sin Presse til at optræde med Usandhed overfor os. F. Eks. finder jeg fra Kalundborg til Aalborg en enslydende Artikel om, at Ministeriet Stauning sad jo og sov og rørte ikke en Finger i 2½ Aar; saa vi skal bare tie stille. Ved usandfærdig Opførsel i Venstres Presse opnaar Venstre selvfølgelig ikke en saglig Forhandling. Vort Arbejde i Landmandsbanksagen saavel som i alle andre Sager taaler fuldt ud Sammenligning